

ת"פ 31988/10/14 - מדינת ישראל נגד תקוה עמר, שמעון עמר

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 31988-10-14 מדינת ישראל נ' עמר ואח'
תיק חיצוני:

מספר בקשה: 24

בפני	כבוד השופטת רקפת סגל מוהר
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. תקוה עמר 2. שמעון עמר

החלטה

לפני בקשה לעיון חוזר בהחלטה שניתנה בהסכמת הצדדים, לעיכוב ביצוע צו הריסה שיפוטי.

רקע

1. בתאריך 21.10.14 הוגש כנגד המשיבים כתב אישום שייחס להם עבירות של שימוש בקרקע חקלאית ללא היתר ובסטייה מתכנית לפי סעיפים 204 (א) (ג) +208 (2) (7) לחוק התכנון והבניה תשכ"ה-1965.

בכתב האישום נטען כי המשיבים שהם בעל ואשה, מחזיקים שלא כדין במקרקעין בשטח של כ- 160 מ"ר, הידועים כחלקות 14 ו-21 בגוש 10580, בסמוך למחלף אולגה, על כביש מס' 2 (להלן: "המקרקעין") ומנהלים במקום מזנון בשטח כולל של כ-160 מ"ר (להלן: "המבנה"). עוד נטען כי חלקה 14 הינה בבעלות מדינת ישראל, ואילו חלקה 21 ששטחה 19,488 מ"ר נמצאת בבעלות במושע של מספר בעלים, וכי המקרקעין הוכרזו כקרקע חקלאית על ידי הולקחש"פ ביום 30.11.87, לא חלה עליהם תכנית מפורטת כלשהי, ובהתאם לתכנית חד/2020, החלה על המקרקעין מיום 11.5.14, ייעודם הוא שצ"פ. המבנה נמצא בתחום קו בניין של כביש מס' 2, שהינו כביש ארצי לפי תמ"א 3, קו הבניין הוא 150 מטר ואילו המבנה נמצא במרחק 13 מטר בלבד מקצה זכות הדרך המאושרת.

המשיבים הואשמו בכך שהקימו את המבנה על המקרקעין במועד בלתי ידוע לאחר שנת 1991 ומאז 14.1.09 ועד למועד בו הוגש כתב האישום, עשו בו שימוש ללא היתר בקרקע חקלאית ובניגוד לתכנית.

2. בתשובתם לכתב האישום כפרו המשיבים בעובדותיו וביום 29.5.16 לאחר שמיעת הראיות, הוכרע דינם ע"י כב' השופט ט' תדמור-זמיר אשר החליטה לזכותם מהעבירות של שימוש בקרקע חקלאית (סעיף 204(ג) לחוק התכנון והבניה) ושימוש בסטיה מתכנית (סעיף 204(ב) לחוק התכנון והבניה), ולבטל את האישום שהוגש נגדם בגין עבירה של שימוש ללא היתר, מטעמים של הגנה מן הצדק.

3. המבקשת לא השלימה עם תוצאות הכרעת הדין וערערה עליהן לבית המשפט המחוזי בחיפה. במהלך הדיון שהתקיים בערעור בפני בית המשפט המחוזי, חזרה בה המשיבה מערעורה על הזיכוי מן העבירה של שימוש בסטיה מתכנית, ומיקדה את טיעוניה בביטול האישום בעבירה של שימוש ללא היתר, מטעמים של הגנה מן הצדק.

4. ביום 16.10.16 ניתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי (עפ"א 23488-07-16) אשר קיבל את הערעור באופן חלקי וקבע כי **"יש לקבל את טענת ההגנה מן הצדק, אך התוצאה אינה יכולה להיות ביטול כתב האישום... טענת ההגנה מן הצדק ראוי לה שתתקבל, במקרה זה, בכל הנוגע למידת העונש שייגזר על המשיבים..."**.

5. בהמשך ובהתאם לפסק הדין בערעור, הוחזר התיק אל בית המשפט לעניינים מקומיים בחדרה (כב' השופט ט' תדמור-זמיר) והמשיבים הורשעו על פי הודאתם בעבירה של שימוש ללא היתר לפי סעיף 204 (א) לחוק התכנון והבניה, ונדונו לעונשים כדלקמן:

א. קנס בסך של 3,000 ₪ אותו היה עליהם לשלם ב-6 תשלומים חודשיים, רצופים ושווים החל מיום 20.3.17.

ב. חתימה של כל אחד מהם על התחייבות בסך 5,000 ₪, להימנע מלעבור עבירה לפי סעיף 204 לחוק התכנון והבניה, על חלופתו - במשך שנתיים.

ג. צו הריסה למבנה לביצוע על ידם, עם עיכוב ביצוע לתקופה בת 3 שנים - עד ליום 20.2.20, על מנת לאפשר להם למצוא מקום חלופי להקמת המבנה.

6. במסגרת גזר הדין מיום 20.2.17, הסבירה כב' השופט תדמור-זמיר את השיקולים שהביאו לתוצאה זו ובהם השתהות המבקשת בהגשת כתב האישום באופן שיצר אצל המשיבים את התחושה כי מעשיהם אינם עולים כדי עבירה על החוק; הנזק שייגרם למשיבים שהיו אז בני למעלה מ-50, הורים לילדים וסבים לנכדים, המתפרנסים מהעסק אותו הם מנהלים במבנה במשך כ-25 שנה; מצבו הבריאותי של

משיב 1 כפי שעלה מהמסמכים הרפואיים שהוגשו באותה עת, ועברו הפלילי הישן של משיב 1 אשר כלל בין השאר שתי הרשעות קודמות בעבירות על חוק התכנון והבניה - האחת משנת 1996, בגין עבירות בניה ללא היתר, והשניה משנת 1999 בגין עבירה של אי קיום צו בית המשפט.

מפני כל אלה סברה כב' השופטת תדמור-זמיר כי האיזון בין השיקולים השונים צריך להוביל למתן צו הריסה למבנה, תוך עיכוב ביצועו לתקופה ארוכה שתאפשר למשיבים למצוא מקום חלופי להקמת עסקם.

7. בתאריך 17.12.19 פנו המשיבים לבית משפט זה בבקשה הנושאת את הכותרת - **"בקשה בהולה לעיכוב ביצוע מטעמים הומניטריים"**. בבקשתם עתרו המשיבים לעיכוב ביצוע צו ההריסה למשך 24 חודשים נוספים וטענו כי משמעות הריסת המבנה נכון לימים אלה תהא הרסנית במיוחד עבורם, שכן הם יאבדו את מקור פרנסתם וכבודם בשעה קשה במיוחד, בה מצבו הבריאותי של משיב 2 חמור יותר משהיה - הוא זקוק להשתלת כבד דחופה, חולה בסכרת והטיפול בו כרוך בעלויות גבוהות, וגם כלתם לקתה במחלה קשה של סרטן שד (**ר' האישורים הרפואיים שצורפו**) - אירועים שארעו במהלך התקופה שבה היו אמורים למצוא לעצמם נכס חלופי שימש אותם לצורך הפעלת הקיוסק שבבעלותם.

8. בנוסף לכך טענו המשיבים כי במהלך התקופה שחלפה מאז נגזר דינם ועד כה הם **"שוב קבלו תלים של הבטחות מהרשות המקומית, לפיהן ישנה הכרה בזכויותיהם ובכוונת הרשות המקומית לסייע להם במתן זכויות כברי רשות בנכס חלופי לעסק"**, אך דבר לא קרה, וכי מאז הנוחות נוטה לטובתם שכן הנזק שייגרם להם כתוצאה מן ההריסה בעת הזו, יהא גדול לאין שיעור והנזק שייגרם, אם בכלל, לציבור, כתוצאה מהמשך עיכוב ביצוע הצו.

9. בתגובתה לבקשה מיום 26.12.19 הודיעה המבקשת כי היא מסכימה, לפנים משורת הדין, ליתן למשיבים ארכה של שנה לביצוע הצו, בכפוף להפקדת ערבון בסך של 20,000 ₪.

10. בהתאם לכך ומספר ימים לאחר מכן ניתנה החלטתי מיום 7.1.20 לעכב את ביצוע צו ההריסה למשך 12 חודשים נוספים, דהיינו עד ליום 20.2.21, אך ללא צורך בהפקדה כספית.

הבקשה לעיון חוזר ונימוקיה

11. ביום 12.1.20 הגישה המבקשת בקשה לעיון מחדש בהחלטה דלעיל.

בבקשתה טענה המבקשת לחוסר תום לב מצד המשיבים אשר לטענתה הסתירו ממנה ומבית המשפט את העובדה שביום 24.10.17, כ- 8 חודשים לאחר שנגזר דינם בתיק זה, ניתן בבית משפט השלום

בחיפה (ת"א 11792-12-15) פסק דין בהסכמה, בתביעה אזרחית לפינוי וסילוק יד שהוגשה כנגדם ע"י רשות מקרקעי ישראל, בכל הנוגע לחלק מהקיוסק הממוקם בחלקה 80 בגוש 10580 שבבעלותה **(להלן: "ההליך האזרחי")**. בהתאם לאותו פסק דין, היה על המשיבים לפנות את החלק הזה של הקיוסק בתוך 6 חודשים מהמועד הנ"ל, דהיינו עד ליום 13.5.18 והם לא עשו כן, ואף לא גילו דבר לבית המשפט שדן בעניינם שם וגם לא לרמ", אודות צו ההריסה הנדחה שהוטל עליהם בתיק זה.

12. עוד טענה המבקשת כי לאחר שהמשיבים לא פינו את חלקה 80 כפי שהתחייבו לעשות, נפתח נגדם תיק הוצאה לפועל שבמסגרתו הוצאו כנגדם צווי פינוי שנמסרו לידיהם ביום 3.12.19, עם מועד אחרון לפינוי ביום 14.1.20.

13. על רקע כל אלה טענה המבקשת כי לו ידעה אודות ההליך האזרחי שהתנהל בין המשיבים לרמ", כמו גם על פסק הדין והליכי ההוצאה לפועל שננקטו בעקבותיו, ברי כי לא היתה נותנת הסכמתה לעיכוב הביצוע שהתבקש כאן. עובדות אלה - כך לטענתה, נודעו לה במקרה, לאחר שמשרת ישראל הודיעה לרמ"י כי היא מנועה מלבצע את צו ההריסה בשל עיכוב הביצוע שניתן למשיבים בתיק זה.

14. במצב הדברים המתואר לעיל, אותו הגדירה המבקשת כחוסר נקיון כפיים וחוסר תום לב מצד המשיבים, ביקשה היא לקיים עיון חוזר בהחלטה ולבטל את עיכוב הביצוע שניתן.

תגובת המשיבים

15. בתגובתם לבקשה טענו המשיבים כי טענות המבקשת כלפיהם נטולות כל יסוד ובקשו להבהיר כי:

· אין כל קשר בין גזר הדין בתיק דנן המתייחס לעצם השימוש המבוצע, באופן השם לו קץ סופי במועד שנקבע על ידי בית המשפט, לבין ההליך האזרחי שהתקיים בבית משפט השלום בחיפה בת"א 11792-12-15 שם הוכרעה מחלוקת זוטא, בפשרה, שבעקבותיה הרסו המבקשים זה מכבר ועל חשבונם, וסילקו ידם משטח של כ- 40 מ"ר **(שייקרא להלן: "הפינה החלבית")** ואשר אין בו כדי להשליך על המשך השימוש בנכס **(ר' בתצלומים שצורפו לתגובה)**.

· במסגרת ההליך האזרחי הנ"ל, הם גילו אף גילו את דבר קיומו של צו ההריסה שהוטל עליהם בתיק זה - **ר' הודעת מייל שנשלחה לתובעת באותו הליך ביום 11.9.17 בצירוף הכרעת הדין, פסק**

הדין בערעור וגזה"ד שניתן, ועובדה זו צוינה גם בסיכומיהם.

· אמנם בין הצדדים להליך האזרחי נותרה מחלוקת בשאלה האם נהרסה כל הבניה הרלבנטית או שמא ישנו חלק נוסף שיש להרסו, אולם בכל מקרה אין הדבר נוגע לעיקר שטח העסק שבו אפשר להמשיך ולקיים את אותה פעילות שהתקיימה בו קודם לכן.

תשובת המבקשת לתגובה

16. בפתח התייחסותה לטענות המשיבים הביעה ב"כ המבקשת את התנצלותה בפניהם והסבירה כי בשל מידע שגוי שנמסר לה ולא במתכוון, טעתה היא לחשוב שהם לא גילו לתובעת ולבית המשפט שדן בהליך האזרחי את דבר קיומו של צו ההריסה שהוצא נגדם בתיק זה.

17. עם זאת בקשה ב"כ המבקשת להבהיר כי היא עומדת על בקשתה מהטעמים שלהלן:

א. המידע על גזר הדין שניתן בתיק זה לא נמסר במסגרת הליך ההוצאה לפועל שננקט כנגד המשיבים, ובמקביל לכך, דבר קיומו של ההליך האזרחי, פסק הדין שניתן בו והליך ההוצאה לפועל שנפתח בעקבותיו, לא הועברו לידיעתה. אי גילוי המידע במסגרת תיק זה, נבע כנראה מחוסר רצונם של המשיבים שבית המשפט יידע כי גם רמ"י פועלת לפינויים מהמקרקעין.

ב. אותו חלק "מינורי" שלא נהרס על ידי המשיבים ואשר לא נכלל בגדרי "הפינה החלבית" שנהרסה, מהווה חלק בלתי נפרד מהקיוסק, הריסתו לא תאפשר את המשך הפעלת הקיוסק במקום, ולכן - לא בכדי, נמנעו המשיבים מהריסתו. ואם לא די בכך, אזי לאחר ההריסה הוסיפו המשיבים ובנו במקום מעין קיר עשוי לוחות עץ על מנת לחסום פתח שנפער במקום בשל ההריסה.

ג. העיתוי בו פנו המשיבים לבית משפט זה בבקשה הבהולה להמשך עיכוב ביצוע צו ההריסה, לא היה מקרי, שכן הדבר נעשה בין המועד שבו הם קבלו את צו הפינוי בעקבות ההליך האזרחי לבין המועד שנקבע לביצועו. עובדה היא שביום 9.1.20 - 5 ימים לפני המועד שנקבע לביצוע הפינוי, מסרה המשיבה לפקח שהגיע למקום את החלטת האורכה שניתנה בהסכמה בתיק זה ושאלה אותו מדוע יש לפנות את אותו חלק נושא הצו באותה עת, אם ממילא יהא עליהם "להרוס הכל בעוד שנה"? (ר' **מזכר הפקח - ת/4 שהוגש במהלך הדין בבקשה זו בהמשך**). ואכן - בעקבות כך, נמנעה המשטרה מביצוע צו הפינוי שהוצא בעקבות ההליך האזרחי.

18. כל אלה, כך לשיטת המבקשת - מלמדים על המניפולציות בהן נקטו המשיבים לצורך ביטול צו הפינוי האזרחי, ומשכך הודיעה כי היא עומדת על בקשתה לביטול האזרחי שניתנה.

19. בדיון שהתקיים בפני במעמד הצדדים, חזרה ב"כ המבקשת על הטענות דלעיל, והגישה תשריטי מודד וצילומים המדגימים וממחישים את חלקיו השונים של המבנה ובעיקר את החלק הפולש למקרקעין שבבעלות המדינה ואשר אותו היה על המשיבים לפנות בעקבות ההליך האזרחי והם לא עשו כן - חלק שבשל צורתו כינתה אותו ב"כ המבקשת "המשולש" ואשר תואר על ידה כ"שטח קרקע שתחמו אותו בגדר רשת ויש בו כל מיני גרוטאות שנמצאות עד היום. הגדר כופפו אותה קצת כלפי הקרקע אבל החפצים שם עדין נמצאים" - ר' ת/1, ת/2 ו- ת/3. בהתייחסותה לפינוי/הריסה החלקיים שבוצעו על ידי המשיבים בעקבות ההליך האזרחי, תיארה ב"כ המבקשת את הדברים כך - "למעשה הם הרסו אך ורק את קירות העץ והגג של הפינה החלבית, השאירו את הרצפה של הפינה החלבית, את משטח הבטון לידו ואת דק העץ עם הסוכך מעליו. יש 8 מ"ר מהמשולש בתוך המבנה העיקרי וגם הקרקע שמתוחמת בגדר רשת לא באמת פונתה... בעצם השאירו את כל ה- 40 מ"ר ולא פירקו אותם למעט אותם קירות עץ...".

20. בנוסף לכך אלה, התייחסה ב"כ המבקשת לראיות שהוגשו בנוגע למצבו הבריאותי של המשיב וטענה כי הטענות שנטענו ע"י המשיבים בהקשר זה הציגו את מצבו "בצורה הרבה יותר דרמטית ממה שהיא במציאות... שכן יתכן שבעתיד הוא יצטרך השתלה אבל זה לא נכון שזה להיום".

21. במצב דברים זה ומשבמסגרת גזר הדין שניתן בתיק זה בית המשפט כבר הלך לקראתם כברת דרך משמעותית הן בתקופה החריגה של עיכוב ביצוע צו ההריסה והן בגובה הקנס, בקשה ב"כ המבקשת כי האזרחי הנוספת שניתנה למשיבים בהסכמתה לפני שנודעו לה פרטי ההליך האזרחי והשתלשלות הדברים שבאה בעקבותיו, תבוטל.

עמדת ב"כ המשיבים בדיון

22. בהתייחסותה לטענות ב"כ המבקשת ולראיות שהוגשו מטעמה, טענה ב"כ המשיבים כי:

• טענות ב"כ המבקשת נוגעות בעיקרן לאופן קיום צו הפינוי שניתן במסגרת ההליך האזרחי, ולכן אין מקומן בהליך המתקיים עתה בתיק זה.

• "המשולש" שאותו היה על המשיבים לפנות -פונה, וכל שנותר במקום הוא משטח הבטון, דק העץ והרשת שעליהם ובתחומם היה מוצב החלק שפונה (ר' התייחסות נציג התביעה בפרוטוקול ההליך האזרחי - נ/1). בתגובה להערת כי גם את משטח הבטון היה על המשיבים לפנות/להרוס, השיבה ב"כ המשיבים: "...נהרוס את משטח הבטון עוד מחר בבוקר" והוסיפה כי בשיחה שהיתה לה כם

במשיבה, ציינה האחרונה כי היא "לא מבינה מה היא עשתה לא טוב בהריסה שבוצעה".

· לענין תום הלב בעיתוי הגשת הבקשה להארכת תקופת עיכוב ביצוע צו ההריסה בתיק זה, טענה ב"כ המשיבים כי דבר לא נעשה מצידם במכוון, ולהוכחת דבריה הגישה את תדפיס התכתבויותיה עם עוה"ד שייצגה את הצד שכנגד בהליך האזרחי - נ/2 והתדפיס הנוסף שהוגש לאחר הדיון, מהם ניתן ללמוד כי עוד ב- 26.9.20 מועד הפינוי - 14.1.20 היה ידוע כמו גם האזהרה כי היה והמשיבים לא יבצעו אותו בעצמם, כי אז יבוצע הפינוי עפ"י צו הוצל"פ.

· אשר למצב בני משפחת המשיבים וההחלטה להגיש את בקשת האורכה בחודש דצמבר 2019, סיפרה באת כוחם: "... בחודש דצמבר היא (המשיבה - ר.ס.מ) פנתה אלי למשרד עם דמעות בעיניים עם אישורים רפואיים ואמרה לי הייתי עסוקה לצאת ולחזור מבית חולים עם בעלה וגם הכלה שלה חלתה ומבקשת עוד זמן...".

· לגופו של עניין טענה ב"כ המשיבים כי אחרי ככלות הכל מדובר בקיוסק שהמשיבה לבדה "מתעוררת ב 4 בבוקר ופותחת ב 6 בבוקר עובדת עד 7 בערב לבדה כדי לפרנס את הבעל והמשפחה... היא לא תוכל להשתלב במעגל העבודה אם יסגרו את המקום...". ששטחו 160 מ"ר והחלק שאותו היה על המשיבים להרוס מסתכם ב- 1/4 ממנו.

דיון והכרעה

23. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים ולראיות שהונחו בפני, דעתי היא כי דין הבקשה להידחות.

ואלה הם טעמי:

א. מן המסמכים הרפואיים שצורפו לבקש המשיבים מיום 17.12.19 עולה כי מחלת הסרטן של כלתם התגלתה כחודש לפני כן, וכי באותה עת (נובמבר 2019) גם המשיב עצמו אושפז בבית החולים למשך מספר ימים לאחר שחש ברע.

ב. לא שוכנעתי כי עיתוי הגשת הבקשה היווה חלק מהתנהלות מניפולטיבית מצד המשיבים אשר נסיבות חייהם אינן קלות כלל וכלל.

ג. מפני אלה ואף שלטעמי אין זה מתפקיד המבקש בהליך שלפני, ואף אין זה מתפקידי כאן, לבקר את אופן ביצוע צו הפינוי שהוצא כנגד המשיבים בעקבות ההליך האזרחי, אזי לנוכח

הצהרת ב"כ המשיבים לפיה משטח הבטון יפונה באופן מיידי, סברתי כי נכון לעשה - משיקולים הומניטריים ומשיקולי מאזן הנוחות הנוטה בעיני במקרה זה לכיוון המשיבים, אם אתן להם תקופה נוספת בת 12 חודשים לצורך ביצוע צו ההריסה שהוטל עליהם בתיק זה, בכפוף לפינוי משטח הבטון שנותר במקום עד ליום 30.4.20, אלא אם תושג הסכמה אחרת בינם לבין הצד שכנגד במסגרת הליך ההוצל"פ שנפתח בעקבות ההליך האזרחי.

24. סוף דבר, הבקשה נדחית, ללא צו להוצאות, ומשמעות הדבר היא כי עיכוב ביצוע צו

ההריסה בתיק זה מוארך עד 20.2.21.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

2

ניתנה היום, כ"ט אדר תש"פ, 25 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.